

Presumptes innocents

"Una bona part dels qui fins fa ben poc de temps pertanyien a l'esfera confortable del poder, i en rebien els seus generosos beneficis es preparen a fer acceleradament el salt. I per tant, necessiten convertir en criminals els seus amics d'ahir mateix."

S embla que aquests dies cal ser un heroi suïcida, un càrrec públic del PSOE, o dir-se Jordi Pujol, per no enviar públicament el president del Govern d'Espanya a la *poubelle de l'histoire*, com es deia en un altre temps. Bé, doncs, jo no sóc cap de les tres respectables coses esmentades, però em trobe dins del cos unes ganes, espere que nobles, de dir que el senyor González probablement quedarà bastant tocat, i tacat, pel contingut tan variat i malodorant de la *poubelle*, però que la major part dels qui ara pretenen condemnar-lo a cadena perpètua dins d'allò que a València en diem el poal del fem, són uns perfectes miserables.

Es fantàstic comprovar la quantitat d'abrandats defensors de la *democràcia* que han aparegut en totes les terres del Regne d'Espanya de poc temps ençà; ànimes tendres, que veuen en perill imminent l'estat de dret, la llibertat (!) pública i qui sap si la privada, el futur de les institucions, la moral i els drets humans. Ho veuen en perill, és clar, mentre no governen ells i els seus amics: *ells* són la dreta perpètua, i perpètuament evolucionant cap enrere, i quant als *seus amics*, ja queden pocs dubtes de qui són. De manera que González hauria de ser el més gran perill: per Espanya i per l'economia, per la llibertat, per la pau i per la democràcia. Un perill que, òbviament, ha de ser eliminat com més aviat millor, per patriotisme. Així, per amor a la pàtria i a la llibertat, han començat la guerra santa, o la nova *cruzada de liberación*.

Si no és així, no ho entenc. I si és així, tal com tem, em fa molta por el caràcter contagiós de les guerres santes i les croades, i la capacitat que tenen d'obnubilar cervells, promoure predicadors de llengua de foc i seduir homes, dones i criatures pels camins de Jerusalem. Veig que la raó recula i es contrau davant de les passions. Veig les cares dels senyors Aznar i Anguita quan parlen, plens de supèrbia, de menyspreu i d'odi, i ja comencen a espantar-me, el salva-pàtries i el seu profeta. "Váyase", diuen a cor A & A, i quan veig la manera com ho diuen se'm posen els cabells drets. Llegesc (al diari que diuen pròxim al Govern, no als enemics!) frases com aquesta "En el extenso catálogo de los delitos cometidos en las vecindades de los gobiernos socialistas, ¿qué crimen quedaría por incluir? ¿Patear ancianas en las esquinas?" La senyora que ho escriu no gasta gens d'ironia: ho diu en to de rigorosa condemna. Com si pensara: segurament no han "pateado

ancianas en las esquinas", però vist que fora d'això han comès pràcticament tots els crims, també els podem associar mentalment amb aquest. Tinc la vaga sensació, que va concretant-se, que una bona part dels qui fins fa ben poc de temps pertanyien a l'esfera confortable del poder, i en rebien els seus generosos beneficis —gent de festes, càrrecs, medalles, premis, amistats, i fins i tot bona consciència aprofitada— es preparen a fer acceleradament el salt. I per tant, necessiten convertir en criminals els seus amics d'ahir mateix. Es buscaran nous amics, no hi ha dubte, i nous arguments per amor a la pàtria, a la llibertat i a la seua delicada consciència. Els deu anar molt bé que el senyor secretari general del PCE acuse el president del Govern poc menys (poc menys, o poc més?) que d'assassinat múltiple i d'organitzar personalment una banda de gàngsters a sou.

La meua proximitat als governs del PSOE, municipals, autonòmics o estatals, ha estat i és rigorosament nul·la, no els dec cap favor, medalla, canonicat, assessoria, ni m'he privat mai de criticar-los amb persistència en públic i en privat. No han tingut mai el meu vot, ni una sola vegada. Jo no puc sentir-me'n "traït" o "decebut", entre altres coses perquè no em despertaven tan grans il·lusions. Una cosa ben diferent, però, és que me'ls vulguen fer veure com una banda de criminals, com la gran màfia secreta a les ordres d'un Don Corleone sinistre, com els causants de tots els mals i dignes de tota desconfinança. No senyor. Encara no he perdut la perspectiva. Van pujar al poder molt joves i poc experts, es van deixar absorbir pel remolí tèrbol de l'estat, no van netejar les clavegueres i alguns hi van navegar com qui descobreix un món d'aventures (que la justícia caiga sense pietat sobre els seus caps), han acceptat en els seus rengles genteta de vida molt tèrbola, s'han inflat i estan a punt de petar, i tot això i més coses no és poc, és una misèria. I tanmateix, ho torne a dir, la major part dels qui ara els condemnen a galeres, de la manera i amb l'aire com els condemnen, són bastant més miserables encara.

Joan F. Mira